

תת"ע 1569/07/14 - מדינת ישראל נגד רפי ארז

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1569-07-14 מדינת ישראל נ' ארז
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רפי ארז

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד ערד

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 13.6.14, הזמנה לדין וכתב אישום, בגין נהיגה במהירות של 98 קמ"ש, בדרך עירונית, בה המהירות המותרת הנה 50 קמ"ש (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באישום המיוחס לו וכן, באמינות המכשיר.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העיד רס"ב דורון בהסטקר, מפעיל מכשיר מד מהירות לייזר מדגם UltraLyte (להלן - ממל"ז) ועורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 ונספח הפעלה, שסומן ת/2.

בהמשך, הוגש עותק מתעודת הסמכה של העד להפעלת המכשיר שבנדון והמסמך יסומן ת/6.

כמו כן, הוגשו תעודת עובד ציבור בהקשר לבדיקה תקופתית שנערכה למכשיר שבנדון, ביום 8.5.14, על ידי טכנאית המעבדה המשטרתית, שסומנה ת/3, כרטיס מכשיר, שסומן ת/4 וטופס ביקורת תקופתית, שסומן ת/5.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 13.6.14, בסמוך לשעה 17:32, נהג הנאשם ברכב ברמת גן, בנתיב השלישי ברחוב ז'בוטינסקי, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעו בסמוך לבית מספר 1, נמדד רכבו, על ידי עד התביעה, באמצעות מכשיר ממל"ז מספר UX024829 וממרחק של 149.7 מטרים, כאשר הוא נוסע במהירות של 98 קמ"ש, העולה על המהירות המותרת במקום, שהנה 50 קמ"ש.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב, הראה לו את מכשיר הממל"ז ובו נתוני המדידה ורשם מפיו את הדברים הבאים:
אני לא נסעתי מהר אני פניתי שמאלה מארלזורוב".

על פי ת/2, הרי שעובר לאכיפה ומדידת רכב הנאשם, ביצע העד את הבדיקות הנדרשות להוכחת תקינותו של מכשיר הממל"ז - בדיקה עצמית, בדיקת תצוגה, בדיקת תיאום כוונות ובדיקת מרחק קבוע וקבע כי הן היו תקינות בנוסף, מילא העד אחרי הדרישות לצורך אמינות ההפעלה, כמפורט ב-ת/2.

המכשיר שבנדון, נבדק במעבדה המשטרתית ביום 8.5.14 ונמצא תקין, כמפורט ב-ת/3 עד ת/5.

העד נחקר לגבי נתונם טכניים של המכשיר והשיב כי אין הוא מתעסק בזה.

העד נחקר והשיב כי היה ער למצב התנועה בכביש, עובר למדידה ובמהלכה.

העד נחקר והשיב כי אם לא ציין זאת בדו"ח, הרי שהפעיל את הממל"ז מכתפו, מבלי שנתמך בדבר מה.

העד נחקר והשיב כי בדק תמרורי 424 מכיוון מזרח וכי הוא לא נדרש לבדוק את התמרורים בכל הכניסות לעיר וכיווני הנסיעה האפשריים, מה גם, שהנאשם הגיע מתוך תל אביב.

העד נחקר אם יש ברשותו אישור ממפקד היחידה על קביעת מקום עמידתו כנקודת הפעלה מאושרת והשיב כי יש לפנות לשם כך לרכז היחידה.

בסיכומיה, טענה המאשימה כי בתיק ראייה מדעית אמינה להוכחת מהירות נסיעת הנאשם, עדותו של עד התביעה לא נסתרה, חוות ההגנה אין בה כדי לסייע לנאשם וכן, נטען כי יש לייחס משקל אפסי ל-1/1 ו-3/3.

פרשת ההגנה

מטעם הנאשם, העידו הנאשם ומומחה הגנה, מר רפי וולמרק וכן, הוגשו המסמכים הבאים: קטע מתוך נוהל משטרת שכותרתו: "נוהל הפעלת ממל"ז מסוג UltraLyte 20-20" (להלן - נוהל הפעלה), שסומן נ/1, סקיצה של מקום העבירה, שסומנה נ/2 חוות דעת הגנה, שסומנה נ/3 ומספר עמודים מתוך נוהל משטרת שכותרתו: "נוהל בטיחות בהפעלת ממל"ז מסוג UltraLyte 20-20" (להלן - נוהל בטיחות), שסומנו נ/4.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור ולאחר שפנה שמאלה, לכיוון רמת גן, עצר, בשל אור אדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו ולאחר שהאור ברמזור התחלף לירוק ובטרם החל למעשה בנסיעה, הורה לו העד לעצור את הרכב, כל זאת כאשר מאחוריו תנועה ערה של כלי רכב. הנאשם טען כי אמר לעד שלא ייתכן שנסע במהירות בה נמדד וכן, לאחר שהעד הראה לו את המרחק ממנו נמדד, טען בפניו כי אין 150 מטרים מהרמזור עד למקום עצירתו. לגרסת הנאשם, העד לא רשם את כל דבריו אלה בדו"ח.

הנאשם נחקר והשיב כי נסע בנתיב מרוחק מהעד, ייתכן ובנתיב השלישי מימין וכן, העיד כי ידוע לו שמדובר בדרך עירונית, בה המהירות המותרת הנה 50 קמ"ש.

הנאשם אישר כי נהג ברכב מסוג "פורשה", אך טען כי מדובר בג'יפ ישן וכבד ועל מנת להגיע למהירות בה נמדד, עליו

לנסוע לפחות 400 מטרים.

הנאשם לא ידע לומר אם הביט במד המהירות במהלך הנהיגה, אך טען כי הוא בדרך כלל מביט בו ונמנע מלומר באיזו מהירות נהג.

הנאשם אישר כי הבחין בעד רק כשזה סימן לו לעצור וכי אינו יודע מתי נמדד רכבו בפועל.

הנאשם אישר כי העד הציג בפניו את נתוני המדידה והוסיף כי טען בפניו כי הנתונים הם של רכב אחר.

מומחה ההגנה, רפי וולמרק, הגיש חוות דעת, נ/3 כאמור, שכל עניינה מדידת המרחק מהצומת המרומזר האחרון, בו לטענת ההגנה, המתין הנאשם לאור הירוק ברמזור ועד למקום עמידת העד, לגביו מצא העד כי מדובר ב-170 מטרים.

העד אישר כי אין לו כל הכשרה או ידיעה לגבי מכשיר הממל"ז וכי אינו חולק על נתוני הממל"ז.

על פי נ/3, ההפרש בין מרחק זה למרחק המדידה, שהנו 149.7 מטרים והמגיע לכדי 20 מטרים, שולל את האפשרות כי הנאשם הגיע למהירות בה נמדד.

העד נחקר ואישר כי חוות הדעת נסמכת כולה על גרסת הנאשם לפיה, המתין לאור הירוק ברמזור וכי אינו יכול לשלול טענה לפיה הנאשם הגיע בנסיעה רצופה, שאז, לדברי העד: "אז לא הייתי כאן בכלל".

בסיכומיה, טענה ההגנה כי טרם נקבעה אמינות המכשיר שבנדון, שהוכנס לשימוש רק בשנת 2012, לא הוכחה מיומנות המפעיל, בחקירתו הנגדית לא ידע המפעיל להשיב על שאלות בנוגע לנתונים הטכניים של המכשיר, הנוהל המשטרתי מחייב שהאכיפה תתבצע ממרחק של 300 מטרים לפחות מכל צומת או תמרור, העד בדק תמרורי 424 שלא בכיוון נסיעת הנאשם, לא הוצג אישור על קביעת מקום האכיפה, עד התביעה רשם את דברי הנאשם בדו"ח באופן סלקטיבי וטענתו כי החל ממצב עמידה, לא נסתרה. לתמיכה בטענותיו, הפנה ב"כ הנאשם לעפ"ת 32702-10-12 **זלוף נגד מדינת ישראל**.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים ובהתייחס לטענות ההגנה, כפי שפורטו לעיל:

אמינות המכשיר

בע"פ 5345/90 **בראונשטיין נגד מדינת ישראל**, פסק הדין המנחה לעניין שימוש במכשירי אכיפה, קבע בית המשפט העליון: "הוכחת עבירה, המתבססת על הפעלתו של מכשיר אלקטרוני, מטבע ברייתה מחייבת את התביעה להוכיח, כחלק בלתי נפרד ממערכת ראיותיה, כמה נתוני יסוד. לא די לה לתביעה בהוכחת העובדה הסתמית שהצג של המכשיר הראה מהירות פלונית. היא חייבת להוכיח, כי מה שהראה הצג אכן מבטא את המהירות הנכונה של רכבו של הנאשם, שכן מכשיר בלתי מכוון או חוסר מיומנות של המפעיל או הפעלה בלתי נכונה של המכשיר יכול שיתנו תוצאה שונה מן המהירות האמיתית של הרכב. מכאן, שחייבת התביעה להוכיח כי המכשיר

היה תקין, כי המפעיל היה מיומן וכי תנאי המקום היו כאלה שבהם התוצאה המופיעה על הצג אכן מבטאת את המהירות הנכונה של הרכב הנבדק". באשר למיומנות המפעיל, נקבע: "על התביעה להוכיח, כי המכשיר הופעל על-ידי שוטר מיומן. זוהי כמובן שאלה של הערכה, שעל השופט להחליט בה. לפיכך די לה לתביעה שתראה, מה הם פרטי הכשרתו וניסיונו של המפעיל".

בנוגע למכשיר ממל"ז, נקבע בפסיקה כי מדובר במכשיר אמין ומדויק, שיש בו כדי לבסס הרשעה, כאמור **בע"פ 4682/01 לוי ועטיה נ' מדינת ישראל**: "אני סבור כי הפסיקה שאזכרתי, ובעיקר הניסויים הרבים שנערכו בממל"ז, מחייבים את המסקנה כי התוצאות שמפיק המכשיר עונות על מידת ההוכחה הנדרשת בפלילים, ומכאן הצעתי לחברותיי לקבוע כי הממל"ז הינו מכשיר מדידה אמין ומדויק בכפוף להפעלתו על-ידי מפעיל מיומן, על-פי הנחיות היצרן, ולאחר ביצוען של הבדיקות השיגריות בטרם ההפעלה. בהתקיים כל אלה הנתונים שמפיק הממל"ז על מהירותו של רכב מטרה כשרים להתקבל ולשמש כראיה בבית-המשפט, וניתן לבסס עליהם את הרשעתו של נאשם גם אם אותם נתונים הם ראיה יחידה נגדו, ובלבד שהמדידה בוצעה על-פי הנחיות אלו:

(א) בטווחים שמעל 300 מטרים יופעל הממל"ז מעל חצובה בלבד.

(ב) בטווחים שמעל 300 מטרים ישתמש המפעיל בעדשה מגדילה ומקרבת.

(ג) כאמור בפסקה 18 של פסק-הדין, מכל תוצאת מהירות הנמדדת על-ידי הממל"ז יופחתו 5 קמ"ש בגין סטיית הדיוק של המכשיר".

וראה לעניין זה גם **רע"פ 7618/12 בלאט נ' מדינת ישראל, רע"פ 1056/13 ויינברג נגד מדינת ישראל** ועוד.

בעניינו, אין מדובר במכשיר הממל"ז שנדון באותם פסקי דין שצוינו לעיל, LTI20-20, אלא בדגם חדיש יותר, שהוכנס לשימוש על ידי משטרת ישראל, בשנת 2011, UltraLyte 20-20.

לא תיתכן מחלוקת כי גם המכשיר החדש, הנו מד מהירות, הפועל באמצעות שימוש בקרני לייזר וזאת כעולה משמו ותוארו של המכשיר, ללא צורך בכל מידע נוסף. בעניין לוי ועטיה לעיל, נקבע כי עקרון המדעי לפיו עובד מד מהירות לייזר, הנו כדלקמן: "**פעולת הממל"ז מתבססת על ההנחה כי מהירות האור באוויר קבועה, לפיכך שיגור פעימות של קרני לייזר לעבר רכב המטרה (להלן - פולסים) ומדידת זמן מעופם לרכב וחזרתם ממנו מאפשרים לקבוע את המרחק מהמכשיר אל הרכב על-פי הנוסחה: מרחק = זמן×מהירות. מדידת המרחק לרכב המטרה בעקבות שני פולסים בהפרש זמן ידוע מאפשרת לקבוע את המרחק שעבר הרכב, ובעזרת נתון זה ורכיב הזמן ניתן להוסיף ולקבוע את מהירות תנועתו של רכב. לכאורה, היה די בשני פולסים לצורך קביעת המהירות, אולם עקב החשש מטעויות משגר המכשיר 43 פולסים בפרק זמן של כשליש השנייה, והמהירות שהמכשיר מציג היא המהירות הממוצעת המתקבלת מכלל המדידות**".

עוד נאמר בעניין לוי ועטיה לעיל: "**כאן המקום להדגיש כי העיקרון המדעי העומד בבסיס פעולתו של הממל"ז (טכנולוגיית לייזר לצורך מדידת מרחק ומהירות), הוא עיקרון ידוע ומקובל בקהילה המדעית זה מכבר, והוא**

אינו עומד כלל לדין ולהכרעה בערעורים אלה, הואיל וההגנה והמומחה מטעמה לא חלקו על נכונותו. מכאן התוצאה שמה שעומד לבחינה הוא יישומו של אותו עיקרון בממל"ז."

לטעמי, העובדה כי מדובר בדגם חדש יותר של מכשיר הממל"ז, אין בה כדי לשנות מחזקת האמינות שנקבעה לגביו בפסיקה, שכן המהות והעיקרון המדעי, נותרו ללא שינוי, גם בדגם החדש, העושה אף הוא שימוש בקרני לייזר לצורך מדידת מהירות ומשנקבע בעניין לוי ועטיה לעיל, כי מדובר בעקרון מדעי ידוע ומקובל ובהמשך, נקבע כי מכשיר הממל"ז מיישם את אותו עקרון מדעי באופן אמין, שיש בו כדי לבסס הרשעה כראיה יחידה, הרי שחזקה זו עומדת גם למכשיר שבנדון, UltraLyte LTI 20-20.

נוסף על כל האמור לעיל, הרי שבנוהל הבטיחות נאמר: "אגף התנועה הכניס לשימוש ממל"ז מסוג UltraLyte LTI 20-20, כשהמאפיין העיקרי בינו לבין ממל"ז ה-LTI הישן, הוא דרך אספקת הכוח למכשיר, כשבממל"ז ה-UltraLyte LTI 20-20, אספקת החשמל הנה מסוללות הנמצאות בידית המכשיר - דבר המייתר את הצורך להתחבר למקור כוח נייח/קבוע, כגון ניידת, אופנוע או סוללה מסורבלת".

לפיכך, אני דוחה טענת ההגנה כי המאשימה לא הוכיחה אמינות המכשיר שבנדון וקובעת כי על מכשיר ממל"ז UltraLyte LTI 20-20, חלה חזקת האמינות שנקבעה בפסיקה לגבי מכשיר הממל"ז LTI 20-20.

מיומנות המפעיל

בהמשך להחלטתי בפרוטוקול, מיום 25.1.15, הגיש ב"כ המאשימה עותק צילומי מתעודת ההסמכה של עד התביעה, ממנה עולה כי ביום 18.11.11, הוסמך להפעלת מכשיר ממל"ז UltraLyte LTI 20-20. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. התרשמתי כי מכשיר הממל"ז הופעל על ידו במיומנות ובהתאם לנוהלי ההפעלה.

מראיות המאשימה עולה כי העד ביצע את כל הבדיקות שנקבעו בנוהל ובפסיקה (בדיקה עצמית, בדיקת תצוגה, בדיקת תיאום ובדיקת כיוול) וזאת באופן מדויק, הן בתחילת משמרתו והן בסופה ותיעד זאת כנדרש, ב-2/ת.

העד נחקר ועמד על כך שגם במהלך המדידה, הבחין במצב התנועה בכביש, שכן גם אם קרן הלייזר מופנית ללוחית הזיהוי של הרכב הנמדד, הוא יכול להבחין בכל מה שקורה בכביש.

העד נשאל לגבי נתונים טכניים של המכשיר והשיב כי אין הוא עוסק בתחום, אלא אנשי המעבדה.

לשיטת הסנגור, הדבר מעיד על חוסר מיומנותו כמפעיל ממל"ז.

אני דוחה טענה זו ומפנה לעפ"ת 36780-06-11 גאון נגד מדינת ישראל, בו קבע כבוד הש' בן יוסף: "בית משפט קמא קבע, ואחזור ואומר בצדק, שאין עדי התביעה המפעילים את המכשיר ואשר מכינים אותו להפעלה במעבדות וביחידות, צריכים להיות מומחים, מהנדסים, שיוכלו להכיר את המכשיר על כל מאפייניו ועל דרך פעולתו על בוריה, די בכך שלמדו קורס, וכך במקרה זה להשתמש במכשיר להפעילו כך שלא יטעה ולהכינו לשימוש כך שלא תהיה טעות בהפעלתו, המכשיר הספציפי הזה, וזאת כאשר כבר נקבעה ההלכה, שהמכשיר המדעי הזה שבו מדובר, הינשוף, על דרך הכלל הוא מכשיר המבצע כראוי את המשימה של בדיקת שכרות".

אף שפסק דין גאון לעיל עוסק במכשיר ה"ינשוף", הרי שמדובר בקביעה שהיא רלוונטית לכל המכשירים בהם עושה משטרת ישראל שימוש לצרכי אכיפה.

בנוגע לטענת הסנגור בפני העד כי קטע הכביש בו נמדד רכב הנאשם אינו ישר ולכן, כלי הרכב שנסעו, לכאורה, מאחורי רכב הנאשם, הפריעו לביצוע מדידה תקינה, הרי שטענה זו נסתרה חד משמעית על ידי מומחה ההגנה, בעמוד 16 לפרוטוקול, שורות 26-27: **"אין שיפוע ממקום עמידת השוטר ועד לקו העצירה, מדובר בקטע כביש ישר לחלוטין"**.

מכל האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה כי מפעיל הממל"ז הנו מפעיל מוסמך ומיומן, שהפעיל את המכשיר על פי דרישות הנוהל המשטרי.

הוכחת דרך עירונית

על פי תקנה 1 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, דרך עירונית הינה "כל דרך בתחום המצוי בשטח שיפוט של רשות מקומית או רשויות מקומיות הגובלות זו בזו ואשר בכניסה לאותו תחום מוצב תמרור שמשמעו "כניסה לתחום דרך עירונית", ועד למקום שבו מוצב תמרור שמשמעו "קצה תחום דרך עירונית".

בעפ"ת 51379-05-10 גלנט נגד מדינת ישראל, נאמר:

"כפי שנקבע לא אחת, לא כל דרך העוברת בשטח בנוי היא דרך עירונית, והצבת התמרור הנה יסוד חיוני להפיכתה של הדרך לדרך לעירונית... לצורך כך, לא נדרש להוכיח קיומם של התמרורים בכל הכניסות, ודי לה לתביעה שתוכיח כי באחת הכניסות לעיר הוצבו תמרורים כנדרש (ראו, לדוגמה, ע"פ (מחוזי-ים) 6541/02 ראובן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 1.7.03))."

עד התביעה ציין ב-ת/1, כי וידא קיומם של תמרורי 424 (כניסה לשטח עירוני), ברחוב ז'בוטינסקי 161, מכיוון מזרח למערב וכן ביציאה מכביש 20.

עדותיו לא נסתרה על ידי ההגנה.

יתרה מזו, הנאשם העיד כי ידע שהוא נג דרך עירונית וכי המהירות המותרת במקום הנה 50 קמ"ש - ראה עמוד 13 לפרוטוקול, שורות 13-16.

מכל האמור, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה כי הנאשם נהג בדרך עירונית.

הדרישה לאכיפה ממרחק של 300 מטר מכל צומת או תמרור

בהתבסס על נוהל ההפעלה, טען הסנגור כי ההפעלה לא בוצעה כדין, שכן, כעולה מ-נ/3, ממקום עמידתו של העד ועד לצומת המרומזר ממנו הגיע הנאשם, המרחק הנו 170 מטרים בלבד ולא 300 מטרים, כנדרש ב-נ/1.

מעיון במסמך ועל פי השכל הישר, מדובר בהנחיה שאינה רלוונטית לאכיפה בדרך עירונית, שכן הקפדה על מרחק של

300 מטרים מכל צומת או תמרור, תביא לכך שלא ניתן יהיה לעשות שימוש במכשיר שבנדון בדרכים עירוניות, בהם המרחקים בין צמתים ותמרורים נוטים להיות קצרים, באופן טבעי וכן, בתחום עירוני, אין שינוי במהירות המותרת, אלא, אם הוצב תמרור המורה על מהירות אחרת או תמרור המורה על יציאה משטח עירוני, דבר שלא נטען ולא אירע במקרה שבפני.

יתרה מזו, מסלול נסיעת הנאשם, כפי שתיארו, הנו מתל אביב, שטח עירוני, לרמת גן, שטח עירוני גם כן ועל פי דברי הנאשם עצמו, שידע כי הוא נוהג בשטח עירוני, בו המהירות המותרת הנה 50 קמ"ש ולאחר שקבעתי, כמפורט לעיל, כי המאשימה הוכיחה שהנאשם נהג בדרך עירונית, הרי שלא היה כל שינוי במהירות המותרת, המצדיק התייחסות ל-1/נ, שכן הנאשם אמור היה לנהוג כל העת, במהירות קבועה של 50 קמ"ש.

באשר לטענת הסנגור בסיכומים, לפיהם, במקרה דומה, נפסלה נקודת הפעלה ברחוב ש"י עגנון בתל אביב, הרי שרחוב ש"י עגנון הנו אחת הכניסות לעיר תל אביב ומהירות הנסיעה המותרת בו משתנה בקטעים מסוימים ולכן יש נפקות לטענה, מה שלא מתקיים במקרה שבפני, של אכיפה בטבורה של עיר.

אי הצגת אישור על קביעת מקום אכיפה

לטענת ההגנה, היה על המאשימה להציג אישור מקצין משטרה, כי מקום עמידתו של העד, אושר כנקודת הפעלה וזאת בהסתמך על 4/נ, נוהל הבטיחות.

עסקינן, כעולה משמו של הנוהל שבנדון ומעיון בו, בהנחיה שמטרתה להבטיח את בטחונו של השוטר העושה שימוש במכשיר האכיפה והנהגים אותם הוא עוצר ותו לא ובוודאי אין בה כדי להשליך על אופן ההפעלה ואמינות המדידה.

אין בית המשפט נדרש לאישור האמור על מנת לקבוע אם מדידת רכבו של הנאשם על ידי העד נעשתה כדין ויש בה כדי לבסס הרשעתו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

לעניין זה, נאמר בע"פ 70237/07 אדרי אביב נ' מדינת ישראל, :

"כידוע, שיטת המשפט הישראלית, אינה דורשת את הבאתה של הראיה המקסימלית (ראה: ע"פ 4384/93 אילן מליקר נ' מדינת ישראל (לא פורסם 25.5.94)), "ברם, היעדרה של ראיה "מקסימלית" אינו שולל את יכולת התביעה להוכיח את המוטל עליה, שהרי די שהטעון הוכחה יוכח באמצעות ראיה מספקת...השאלה הניצבת בפני בית המשפט הינה, האם הראיות שהובאו, די בהן כדי להוכיח אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, בהבדל מהשאלה: האם ניתן היה להביא ראיות נוספות, אולי אפילו טובות יותר להוכחת האשמה. "וכך סוכמו הדברים בת"פ (חי') 276/88: השאלה העומדת בפנינו היא, האם מן הראיות שבפנינו... מוכחת אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר. אם יכולות היו להיות בידי התביעה ראיות נוספות, שאותן היא לא הביאה או לא גילתה, אין בכוח מחלל זה לגרוע מכוחן של הראיות שהוגשו... לבית המשפט, אם יהיו מספיקות לביסוס הרשעה (ע"פ 654/79...). ובע"פ 8002/99 חזר בית המשפט על דברים שנאמרו בע"פ 804/95: "הדין הוא שדי בראיה 'מספקת' ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה ה'מקסימלית' שניתן להשיג..." (י' קדמי, על הראיות, חלק שני(תשס"ד- 2003) עמ' 607).

כפועל יוצא מכך, אי נקיטה בפעולה מסוימת (כגון בדיקת צמיגים), אפילו תוגדר כמחלל חקירתי- לא בהכרח תביא למסקנה כי שגה בית משפט קמא כאשר השתית את ממצאיו על הראיות הקיימות".

מכאן, אני קובעת כי אין באי הצגת אישור קצין המשטרה בדבר קביעת נקודת ההפעלה בכדי לגרוע מהראיות שהביאה בפני המאשימה, להוכחת האישום.

רישום סלקטיבי של דברי הנאשם לעד וטענתו כי עמד בצומת

בחקירתו הנגדית, לא נשאל העד על ידי ב"כ הנאשם אף לא שאלה אחת שנגעה לרישום סלקטיבי של דברי הנאשם, במעמד רישום הדו"ח, כנטען בסיכומי ההגנה והנאשם הוא שהעלה טענה זו, בעדותו הראשית, כאשר העיד כי אמר לעד שלא ייתכן שנהג במהירות כזו וכן טען בפניו כי מהצומת, עד למקום עצירתו על ידי העד, המרחק אינו מגיע ל-150 מטרים.

בע"פ 71609/03 צברי נ' מדינת ישראל, קבעה כבוד הש' ברלינר:

"ככלל, יש לעמת עד עם הנקודות הבעייתיות בעדותו. לכך נועדה החקירה הנגדית שהוכרה מאז ומעולם כספינת הדגל של השיטה האדברסרית. מטעם זה - אי הצגת שאלה במרבית המקרים, כמוה כהסכמה לדברי העד בנושא זה או אחר, או רצון מכוון שלא לאפשר לעד לתת הסבר מניח את הדעת לשאלה. התמודדות העד עם השאלה, הסבריו, אופן מתן העדות - הם המכשיר היחיד המצוי בפני בית המשפט בהכריעו בסוגיה הספציפית שבמחלוקת. משנשלל מבית משפט מכשיר זה - אין לצפות כי יסיק מסקנות לחובת העד ומהימנות גרסתו".

וכבוד הש' קדמי, כתב בספרו על הראיות חלק רביעי עמ' 1949:

"כאשר לא מציגים לעד שאלות בחקירה שכנגד בקשר לנושא מסוים, ההנחה היא - בהעדר הסבר סביר אחר - כי אין חולקים על דברי העד באותו נושא: ואפילו מוסברת אי ההתייחסות - יש לה משקל לטובת גרסת העד, באשר באותה נקודה לא הייתה לעד הזדמנות ל"הגן" על עמדתו".

כעולה מ-3/נ, המרחק מהרמזור אליו התייחס הנאשם ועד למקום עמידת העד, הוא 170 מטרים והדבר עומד בסתירה לטענת הנאשם לגבי המרחק, כאמור לעיל.

לפיכך אני דוחה טענת ההגנה כי העד רשם דברי הנאשם באופן סלקטיבי וממילא, גם אם טען הנאשם בפני העד את טענותיו שפורטו לעיל, אין בהן כדי לבסס את הגנתו.

באשר לטענת הנאשם כי החל בנסיעה לאחר שעמד בצומת באור אדום, הרי שגם טענה זו לא הוצגה בפני העד, בחקירתו הנגדית והועלתה לראשונה על ידי הנאשם, בעדותו הראשית וגם לעניין זה, מפנה לפסק הדין בעניין צברי ולדברי כבוד הש' קדמי לעיל וקובעת, כי ההגנה לא הצליחה לסתור ראיות המאשימה, לפיהן, הנאשם נמדד ממרחק של 149.7 מטרים.

ממילא, טענת הנאשם כי רכבו אינו יכול להגיע למהירות בה נמדד, אינה סבירה בעיניי ושוב, עדות הנאשם, לפיה על מנת להגיע למהירות בה נמדד, עליו לנסוע מרחק של 400 מטרים לפחות, עומדת בסתירה לקביעת מומחה ההגנה ב-3/נ, לפיה, על מנת להגיע למהירות בה נמדד הרכב, די בנסיעה של 209.2 מטרים בלבד, מחצית מהערכת הנאשם.

יודגש, כי הנאשם נמנע מלהעיד לגבי מהירות נסיעתו, באופן פוזיטיבי והסתפק בטענה כי לא נהג במהירות שנמדדה.

ההגנה לא כפרה בתקינות המכשיר במועד האכיפה והסכימה להגשת מסמכי המעבדה, לעניין בדיקה תקופתית וכרטיס המכשיר ומכאן, שאין מחלוקת כי המכשיר היה תקין בעת העבירה.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

ניתנה היום, י"ט אדר תשע"ה, 10 מרץ 2015, במעמד הצדדים